DOMSTOLENS DOM
10. februar 1998 *

I sag C-245/95 P,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Eric White og Nicholas Khan, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 2. maj 1995 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-163/94 og T-165/94 (NTN Corporation og Koyo Seiko mod Rådet, Sml. II, s. 1381), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af dommen,

de andre parter i appelsagen:

NTN Corporation, Osaka (Japan), ved advokaterne Jürgen Schwarze og Malte Sprenger, Düsseldorf, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Claude Penning, 78, Grand-rue

Koyo Seiko Co. Ltd, Osaka (Japan), ved advokat Jacques Buhart, Paris, og barrister Charles Kaplan, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Arendt & Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt,

* Processprog: engelsk.

sagsøgere i første instans,

støttet af

NSK Ltd, Tokyo (Japan), og otte af selskabets europæiske datterselskaber, **NSK Bearings Europe Ltd**, London, **NSK-RHP France SA**, Guyancourt (Frankrig), **NSK-RHP UK Ltd**, Ruddington (Det Forenede Kongerige), **NSK-RHP Deutschland GmbH**, Ratingen (Tyskland), **NSK-RHP Italia SpA**, Milano (Italien), **NSK-RHP Nederland BV**, Amstelveen (Nederlandene), **NSK-RHP European Distribution Centre BV**, Amstelveen (Nederlandene), og **NSK-RHP Iberica SA**, Barcelona (Spanien), ved David Vaughan, QC, for solicitor Robin Griffith, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Loesch, 8, rue Zithe,

intervenienter under appelsagen,

Rådet for Den Europæiske Union ved juridisk konsulent Antonio Tanca, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos direktør Alessandro Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt i første instans,

og

Federation of European Bearing Manufacturers' Associations, Frankfurt am Main (Tyskland),

intervenient i første instans,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, G. C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene C. Gulmann, H. Ragnemalm (refererende dommer) og M. Wathelet samt dommerne G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann og L. Sevón,

generaladvokat: P. Léger
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 16. september 1997,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 12. juli 1995 har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel til prøvelse af dom afsagt den 2. maj 1995 af Retten i Første Instans i de forenede sager T-163/94 og T-165/94 (NTN Corporation og Koyo Seiko mod Rådet, Sml. II, s. 1381, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten annullerede artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 2849/92 af 28. september 1992 om ændring af den ved forordning (EØF) nr. 1739/85 indførte endelige antidumpingtold på importen af kuglelejer med største udvendige diameter på over 30 mm med oprindelse i Japan (EFT L 286, s. 2, berigtiget i EFT 1993 L 72, s. 36), for så vidt NTN Corporation (herefter »NTN«) og Koyo Seiko Co. Ltd (herefter »Koyo Seiko«) herved ramtes af en antidumpingtold.

2 Artikel 2, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1, herefter »grundforordningen«), fastlægger det princip, at en antidumpingtold kan opkræves for enhver dumpingvare, »når en sådan vare ved overgang til fri omsætning i Fællesskabet forvolder skade«.

3 Grundforordningens artikel 4 opregner de faktorer, der er relevante for bestemmelsen af, om en dumping forvolder eller truer med at forvolde væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet eller i væsentlig grad forsinker oprettelsen af en sådan erhvervsgren.

4 I henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 9, litra a), skal en undersøgelse iværksat af Kommissionen »normalt [indstilles] inden for en frist på et år efter procedurens iværksættelse«. Undersøgelsen kan afsluttes af forskellige grunde, nærmere bestemt enten fordi beskyttelsesforanstaltninger er unødvendige, jf. artikel 9, fordi tilsagn fra de berørte parter godtages, jf. artikel 10, eller derved, at der indføres endelig told, jf. artikel 12.

5 I henhold til artikel 14 tages forordninger om indførelse af antidumpingtold helt eller delvis op til fornyet undersøgelse, enten på en medlemsstats anmodning, på Kommissionens initiativ eller såfremt en af de berørte parter anmoder herom og fremlægger beviser for en ændring i omstændighederne, der er tilstrækkelig til at begrunde nødvendigheden af en sådan fornyet undersøgelse, dog under forudsætning af, at der er forløbet mindst et år, efter at undersøgelsen er indstillet. I så fald genoptages undersøgelsen i overensstemmelse med artikel 7, såfremt omstændighederne kræver det.

6 I henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 3, foretager Kommissionen en fornyet undersøgelse af den pågældende foranstaltning, »såfremt en berørt part godtgør, at foranstaltningens ophør igen vil føre til skade eller trussel om skade«.

7 Ved Rådets forordning (EØF) nr. 1739/85 af 24. juni 1985 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse kuglelejer og koniske rullelejer med oprindelse i Japan (EFT L 167, s. 3), som blev ændret ved forordning nr. 2849/92, var der blevet indført en endelig antidumpingtold på mellem 1,2 og 21,7% på importen af kuglelejer med største udvendige diameter på over 30 mm med oprindelse i Japan. Kuglelejer fremstillet af NTN og af Koyo Seiko blev herved ramt af en endelig antidumpingtold på henholdsvis 3,2 og 5,5%.

8 Den 27. december 1988 fremsatte Federation of European Bearing Manufacturers' Associations (herefter »FEBMA«) en anmodning om en fornyet undersøgelse vedrørende den ved forordning nr. 1739/85 indførte antidumpingtold.

9 Kommissionen skønnede, at anmodningen indeholdt tilstrækkelig dokumentation til, at det måtte anses for begrundet at iværksætte en fornyet undersøgelse, hvorefter den iværksatte en undersøgelse på grundlag af grundforordningens artikel 14.

10 Den 28. september 1992 udstedte Rådet forordning nr. 2849/92, hvis artikel 1 bl.a. indeholder følgende bestemmelser:

»For de varer, der er defineret nedenfor, ændres den ved artikel 1 i forordning (EØF) nr. 1739/85 indførte endelige antidumpingtold således:

1) Der indføres en endelig antidumpingtold på importen af kuglelejer med største udvendige diameter på over 30 mm, henhørende under KN-kode 8482 10 90 og med oprindelse i Japan.

2) Antidumpingtolden udtrykt i procent af nettoprisen for varen, frit Fællesskabets grænse, ufortoldet, fastsættes til 13,7% (Taric-tillægskode: 8677), idet tolden for varer, der fremstilles af nedenstående selskaber, dog fastsættes således:

...

— NTN Corporation, Osaka11,6%

...«

11 Ved den appellerede dom gav Retten NTN og Koyo Seiko medhold i disses påstande og annullerede artikel 1 i forordning nr. 2849/92, for så vidt selskaberne herved ramtes af en antidumpingtold. Retten antog, at en række betragtninger, som Rådet havde lagt til grund, var behæftet med faktiske eller retlige fejl eller for så vidt angår vurderingen af spørgsmålet om, hvorvidt der forelå en skade eller en trussel om skade, var unøjagtige og dermed vildledende. Retten fandt endvidere, at den fornyede undersøgelse ikke var blevet afsluttet inden for et rimeligt tidsrum.

12 Hvad nærmere angår baggrunden for hovedsagen henvises til præmis 1-25 i den appellerede dom.

Appellen

13 Kommissionen har for Domstolen påstået den appellerede dom ophævet, sagen hjemvist til Retten og NTN og Koyo Seiko tilpligtet at betale sagsomkostningerne. Rådet har ikke indgivet indlæg, men har meddelt Domstolen, at det tilslutter sig Kommissionens indlæg. Da FEBMA har overskredet fristerne herfor, har sammenslutningen ikke kunnet indgive indlæg (kendelse af 14.2.1996, sag C-245/95 P, Kommissionen mod NTN Corporation, Sml. I, s. 553).

14 NTN og Koyo Seiko har for Domstolen påstået appellen forkastet og Kommissionen tilpligtet at betale sagsomkostningerne. Subsidiært, for det tilfælde, at den appellerede dom ophæves, har Koyo Seiko nedlagt påstand om, at Domstolen annullerer forordning nr. 2849/92 for så vidt angår selskabet.

15 Ved kendelse af 14. februar 1996 (sag C-245/95 P, Kommissionen mod NTN Corporation, Sml. I, s. 559) har Domstolen taget nogle begæringer fra NSK Ltd og otte af selskabets europæiske datterselskaber, NSK Bearings Europe Ltd, NSK-RHP France SA, NSK-RHP UK Ltd, NSK-RHP Deutschland GmbH, NSK-RHP Italia SpA, NSK-RHP Nederland BV, NSK-RHP European Distribution Centre BV og NSK-RHP Iberica SA (herefter omtalt samlet som »NSK«), om at måtte intervenere til støtte for NTN's og Koyo Seiko's påstande til følge.

16 NSK har for Domstolen nedlagt påstand om, at NTN's og Koyo Seiko's påstande tages til følge, om at det fastslås, at annullationen af artikel 1 i forordning nr. 2849/92 også gælder NSK, samt om, at Kommissionen tilpligtes at betale NSK's omkostninger som intervenient.

17 Hvad angår spørgsmålet om NSK's omkostninger har Kommissionen påstået afgørelsen herom udsat indtil Rettens endelige dom.

18 Til støtte for appellen har Kommissionen fremsat to anbringender. For det første har Retten foretaget en urigtig retsanvendelse dels for så vidt angår fortolkningen af begrebet skade i grundforordningen, dels for så vidt angår fortolkningen og anvendelsen af forordningens artikel 7, stk. 9, litra a), derved, at Retten har antaget, at undersøgelsens uforholdsmæssigt lange forløb nødvendigvis må føre til en annullation af forordning nr. 2849/92.

Formaliteten

19 Koyo Seiko har gjort gældende, at appellen må afvises, da Kommissionen ikke kan støtte ret på Domstolens afgørelse om procesfristers forlængelse under hensyn til afstanden (artikel 1 i bilag II til Domstolens procesreglement), der bestemmer følgende: »Medmindre parterne har deres sædvanlige opholdssted i Storhertugdømmet Luxembourg, forlænges procesfristerne under hensyn til afstanden således: — for Kongeriget Belgien med to dage ...« Appelskriftet blev indleveret to måneder og to dage efter forkyndelsen af den appellerede dom og dermed efter udløbet af fristen på to måneder i henhold til artikel 49, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen, medmindre det antages, at fristen burde forlænges med en afstandsfrist som følge af, at Kommissionen har sæde i Bruxelles. Reglerne om procesfristers forlængelse under hensyn til afstanden kan herved ikke finde anvendelse, når der allerede har fundet retsforhandlinger sted, og parterne har udpeget rettergangsfuldmægtige med valgt adresse i Luxembourg.

20 Det bemærkes, at artikel 1 i afgørelsen i bilag II til Domstolens procesreglement om procesfristers forlængelse under hensyn til afstanden indeholder bestemmelse om, at medmindre parterne har deres sædvanlige opholdssted i Storhertugdømmet Luxembourg, forlænges procesfristerne under hensyn til afstanden med et antal dage, der afhænger af afstanden til den stat, hvori den pågældende part har bopæl.

21 Ved anvendelsen af denne bestemmelse er det alene afgørende, hvor den pågældende part har sædvanligt »opholdssted«, hvorimod det er uden betydning, hvor

parten i overensstemmelse med artikel 44, stk. 2, i Rettens procesreglement eller artikel 38, stk. 2, i Domstolens procesreglement har valgt adresse med henblik på forkyndelser.

22 Det bemærkes endvidere, at artikel 112, stk. 1, i Domstolens procesreglement udtrykkeligt henviser til procesreglementets artikel 38, stk. 2, hvoraf det fremgår, at en appelsag er en selvstændig sag i forhold til den tidligere sag for Retten, således at det sted, der har været udpeget som valgt adresse under sagen for Retten, er uden betydning i forbindelse med en eventuel appel.

23 Det må følgelig fastslås, at Kommissionen, der har sæde i Bruxelles, havde krav på en procesfrist på to dage under hensyn til afstanden. Appellen, der blev iværksat den 12. juli 1995 til prøvelse af dommen af 2. maj 1995, som blev forkyndt for Kommissionen den 10. maj 1995, kan derfor antages til realitetsbehandling.

24 Hvad angår NSK's påstande bemærkes, at påstande, der fremsættes i en begæring om intervention, i henhold til artikel 37, stk. 4, i EF-statutten for Domstolen kun kan gå ud på at understøtte en af parternes påstande. Følgelig må NSK's påstand om, at det fastslås, at annullationen af artikel 1 i forordning nr. 2849/92 også gælder NSK, afvises.

Skaden

25 Kommissionen har gjort gældende, at Retten har foretaget en urigtig retsanvendelse for så vidt angår spørgsmålet om anvendelsen af de i grundforordningens artikel 4 fastlagte kriterier for vurderingen, som led i en fornyet undersøgelse, af, om der foreligger en skade eller en trussel om skade.

26 Dette anbringende angår præmis 58, 59 og 60 i den appellerede dom, der er affattet således:

»58. Hvad nærmere angår spørgsmålet om en fornyet undersøgelse vedrørende en forordning om indførelse af antidumpingtold indeholder forordningen kun regler om, hvilke forhold der skal foreligge for, at en fornyet undersøgelse kan iværksættes. For det første hedder det i artikel 14, stk. 2, at 'bliver det ... klart, at en fornyet undersøgelse er påkrævet, genoptages undersøgelsen i overensstemmelse med artikel 7, såfremt omstændighederne kræver det'. Som Domstolen har fastslået i sin dom af 7. december 1993 (sag C-216/91, Rima Eletrometalurgia mod Rådet, Sml. I, s. 6303, præmis 16), jf. grundforordningens artikel 7, stk. 1, gælder det, at 'iværksættelsen af en undersøgelse, det være sig en antidumpingprocedure eller en fornyet undersøgelse vedrørende en forordning om antidumpingtold, altid forudsætter, at der foreligger tilstrækkeligt bevis for, at der sker dumping, og for, at der heraf udspringer en skade'. For det andet bestemmer grundforordningens artikel 15, stk. 3, at 'såfremt en berørt part godtgør, at foranstaltningens ophør igen vil føre til skade eller trussel om skade', iværksætter Kommissionen en fornyet undersøgelse vedrørende den pågældende foranstaltning. Det må herefter fastslås, at selv om grundforordningen fastlægger nærmere regler om, hvilke forhold der skal foreligge for, at en fornyet undersøgelse kan iværksættes, indeholder den ingen særlige bestemmelser vedrørende spørgsmålet om den skade, hvis eksistens skal være dokumenteret ved den pågældende forordning om ændring af den bestående told.

59. Det følger heraf, at for så vidt der ikke foreligger særlige bestemmelser vedrørende vurderingen af spørgsmålet om skade i forbindelse med en fornyet undersøgelse, der er blevet iværksat på grundlag af grundforordningens artikel 14 og 15, må det gælde, at det ved en forordning, hvorved der som afslutning på en sådan procedure træffes bestemmelse om ændring af bestående antidumpingtold, skal godtgøres, at der foreligger en skade i den i grundforordningens artikel 4, stk. 1, forudsatte betydning.

60. Det må herefter undersøges, hvorvidt det ved de omhandlede betragtninger til den anfægtede forordning må anses for godtgjort, at der forelå en skade i den i grundforordningens artikel 4, stk. 1, forudsatte betydning.«

27 Kommissionen har anført, at Retten har anlagt en forkert fortolkning af grundforordningen, og at den ikke har anvendt det korrekte kriterium for så vidt angår spørgsmålet om skade. Anvendelsen af et forkert kriterium har haft betydning for de faktiske og retlige omstændigheder, som Retten har lagt til grund, og for dens konklusion i præmis 115 i den appellerede dom.

28 Kommissionen har gjort gældende, at der ved den fornyede undersøgelse, som gennemføres med det formål at undersøge, om de gældende foranstaltninger fortsat er nødvendige for og tilstrækkelige til at fjerne den ved dumpingen forvoldte skade, skal tages hensyn til, at antidumpingforanstaltninger er i kraft. Det afgørende kriterium er således ikke, om der fortsat foreligger en skade eller en trussel om skade, men om der fortsat vil foreligge eller på ny indtræde dumping og skade, såfremt foranstaltningerne ophæves.

29 Kommissionen har anført, at de gældende antidumpingforanstaltninger i henhold til grundforordningens artikel 14, stk. 3, skal ændres, »når det i henhold til den fornyede undersøgelse ... findes påkrævet«. Det fremgår af denne meget generelt affattede regel, at det i forbindelse med en første undersøgelse forudsættes, at det fastslås, at der foreligger en skade, hvorimod dette ikke er tilfældet for så vidt angår en ændring af en antidumpingforanstaltning. Det fremgår ligeledes af reglen, at antidumpingtolden kan justeres, også selv om der ikke konstateres nogen yderligere skade, således som det var tilfældet her.

30 Ved ikke at anvende det korrekte kriterium for så vidt angår spørgsmålet om skade har Retten endvidere, i præmis 99 i den appellerede dom, på fejlagtigt grundlag antaget, at Rådet havde gjort sig skyldig i en retlig fejl ved at tage hensyn til, at der herskede lavkonjunktur i den pågældende erhvervsgren.

31 NTN, Koyo Seiko og NSK har heroverfor gjort gældende, at Retten har truffet afgørelse på grundlag af en rigtig anvendelse af det korrekte kriterium, nemlig kriteriet om, hvorvidt der foreligger en skade eller en trussel om skade som forudsat i grundforordningens artikel 4. Det gælder herved navnlig, at Kommissionen egenhændigt har opstillet »kriteriet om en risiko for, at der på ny indtræder skade«, som ikke er omtalt i den gældende ordning og heller ikke er relevant. Under alle omstændigheder har Retten, i præmis 111-115 i den appellerede dom, udtrykkeligt

behandlet spørgsmålet om en skade, der indtræder på ny, i forbindelse med en vid fortolkning af begrebet trussel om skade, idet Retten sammenfattende afviste dette argument, navnlig med den begrundelse, at Rådet havde gjort sig skyldig i fejl af faktuel art.

32 Det bemærkes, at forordninger om indførelse af antidumpingtold i henhold til grundforordningens artikel 14 og 15 kan tages op til fornyet undersøgelse.

33 Grundforordningens artikel 14 indeholder bestemmelse om, at en fornyet undersøgelse, med eller uden en genoptagelse af den tidligere undersøgelse, skal iværksættes, såfremt en berørt part fremlægger beviser for en ændring i omstændighederne, der er tilstrækkelig til at begrunde nødvendigheden af en sådan fornyet undersøgelse. I henhold til artikel 14, stk. 3, kan den fornyede undersøgelse føre til ændring, tilbagekaldelse eller ophævelse af tolden.

34 Det følger heraf, at når grundforordningens artikel 14 ikke indeholder nogen henvisning til begrebet skade, skyldes dette, at det afgørende kriterium for, om en fornyet undersøgelse skal iværksættes, i henhold til denne bestemmelse ikke under alle omstændigheder er, om der foreligger en skade eller en trussel om skade, idet kriteriet derimod er, om der mere generelt er indtruffet en ændring i omstændighederne, hvilket kan omfatte den situation, at der på ny hersker en rimelig handelspraksis.

35 Når en berørt part herved fremlægger underbyggede oplysninger, hvoraf det fremgår, at udløbet af antidumpingtoldens gyldighedsperiode på ny vil kunne føre til skade eller en trussel om skade, skal Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 15 iværksætte en fornyet undersøgelse vedrørende den pågældende foranstaltning.

36 Det bemærkes, at ingen særlig bestemmelse regulerer den undersøgelse, som finder sted, når der er spørgsmål om en fornyet undersøgelse iværksat i henhold til grundforordningens artikel 14 og 15. Som Retten har bemærket i præmis 59 i den appellerede dom, foreligger der heller ikke særlige bestemmelser vedrørende vurderingen af spørgsmålet om skade.

37 Grundforordningens artikel 14 henviser dog udtrykkeligt til forordningens artikel 7 hvad angår spørgsmålet om den for undersøgelsen gældende ordning. Følgelig finder artikel 7 anvendelse såvel på den oprindelige undersøgelse som på en genoptaget undersøgelse.

38 I henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 1, litra c), omfatter undersøgelsen såvel spørgsmålet om dumping som spørgsmålet om den deraf følgende skade. Tilstrækkelige beviser for dumping og den deraf følgende skade er således altid en nødvendig forudsætning for at iværksætte en undersøgelse som forudsat i artikel 7, hvad enten det sker ved indledning af en antidumpingprocedure eller i form af en fornyet undersøgelse i forbindelse med en forordning om antidumpingtold (jf. dommen i sagen Rima Eletrometalurgia mod Rådet, a.st., præmis 16).

39 Grundforordningens artikel 4, stk. 2, fastlægger de kriterier, på grundlag af hvilke det under forløbet af en undersøgelse skal vurderes, om der foreligger en skade. I henhold til artikel 4, stk. 1, må skade, der udspringer af en række andre faktorer, ikke tilskrives dumpingimporten.

40 Det bemærkes, at Retten i den appellerede dom — dog uden at henvise hertil — blot har baseret sig på Domstolens praksis, hvorved Domstolen i lignende tilfælde undersøgte de omstændigheder, hvorunder Rådet i forbindelse med en fornyet undersøgelse havde truffet bestemmelse om antidumpingtold i stedet for pristilsagn, nærmere bestemt med henblik på at efterprøve, hvorvidt denne ændring havde været baseret på en korrekt bestemmelse af skaden på grundlag af kriterierne i den dagældende grundforordnings artikel 4, stk. 2 (jf. domme af 11.7.1990, forenede sager C-305/86 og 160/87, Techmashexport mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 2945, præmis 50, og sag C-323/88, Sermes, Sml. I, s. 3027, præmis 27).

41 Selv om grundforordningen ikke omtaler et kriterium vedrørende risikoen for, at skaden indtræder på ny, skal det alligevel i forbindelse med en fornyet undersøgelse nærmere undersøges, hvorvidt udløbet af en tidligere indført antidumping-

foranstaltnings gyldighedsperiode på ny vil kunne føre til en skade eller en trussel om skade. Dette skal dog ske under iagttagelse af bestemmelserne i grundforordningens artikel 4.

42 Det må herefter fastslås, at Retten ikke har foretaget en urigtig retsanvendelse ved på grundlag af kriterierne i grundforordningens artikel 4 at undersøge, hvorvidt udløbet af gyldighedsperioden for den ved forordning nr. 1739/85 indførte antidumpingtold på ny ville kunne føre til en skade eller en trussel om skade.

43 Det tiltrædes følgelig ligeledes, at Retten i præmis 98 og 99 i den appellerede dom har antaget, at Rådet havde gjort sig skyldig i en retlig fejl ved at tage hensyn til, at den pågældende erhvervsgren var inde i en periode med lavkonjunktur, selv om grundforordningens artikel 4, stk. 1, ikke indeholder hjemmel hertil. I henhold til denne bestemmelse gælder det således, at »skader forvoldt af andre faktorer, såsom ... en nedgang i efterspørgslen, som ... har en skadelig indvirkning på den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet ... ikke [må] tilskrives dumpingimporten eller den subsidierede import«.

44 Det første anbringende må herefter forkastes.

45 Da det forhold, at Rådet, som lagt til grund af Retten, ikke havde godtgjort, at der forelå en skade eller en trussel om skade som forudsat i grundforordningens artikel 4, var tilstrækkeligt til, at der burde træffes bestemmelse om en annullation af artikel 1 i forordning nr. 2849/92, er det ufornødent at undersøge det andet anbringende om, at der er sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 7, stk. 9, litra a).

Sagens omkostninger

46 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der ifølge artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Kommissionen har tabt appelsagen og bør derfor dømmes til at betale dennes omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) Appellen forkastes.

2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler appelsagens omkostninger.

Rodríguez Iglesias Gulmann Ragnemalm

Wathelet Mancini

Moitinho de Almeida Kapteyn Murray

Edward Puissochet

Hirsch Jann Sevón

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. februar 1998.

R. Grass G. C. Rodríguez Iglesias

Justitssekretær Præsident